

Книга перша

ДЕВ'ЯТЬ ПРИНЦІВ АМБЕРА

1

Здавалося, минула ціла вічність, коли в кінці тунелю нарешті заясніло світло.

Я спробував ворухнути пальцями ніг — мені це вдалось. Я лежав у шпитальному ліжку, мої ноги були хоч і в гіпсі, але все-таки при мені.

Сильно замружив очі, тоді розплющив їх, і так тричі.

Кімната заспокоїлася й більше не ходила ходором переді мною.

Куди ж, чорт забирай, мене занесло?

Туман помалу шезав, і те, що люди називають пам'яттю, почало повертатися до мене. У спогадах спливали ночі, медсестри, шприци. Щоразу, тільки-но в голові у мене світлішало, в мою палату хтось заходив і колов мені якусь гидоту. Отак усе й робилося. Саме так. І то тепер, коли я почувався не таким уже й хворим! Вони мусять це припинити.

А от чи припинять?

Нав'язливо пульсувала думка: *мабуць, ні*.

Звідкись узялася цілковита невіра у чистоту людських поривань і важким тягарем опустилася мені на груди. Несподівано зрозумів: мене накачують снодійним! Судячи з того, як я почувався, якихось серйозних причин для цього не було, але ж вони не спиняються і колотимуть далі, бо хтось їм за це заплатив. Тому лежи спокійно й удавай, що спиш, підказав мені голос, який належав гіршій, проте мудрішій частці мого «я».

Так я і зробив.

Хвилин за десять двері відчинилися, в палату зазирнула медсестра. Звичайно, я заплющив очі, ніби ще не прокинувся. Вона пішла.

До цього часу я відновив у пам'яті частину *тих* подій.

Невиразно пригадав, що пережив якусь аварію чи щось подібне. Те, що сталося після аварії, досі було оповите туманом; про те, що відбувалося до неї, не мав і найменшого уявлення. Пригадав, що я потрапив до шпиталю, а вже після нього — сюди. Але чому? Цього я не знав.

Хай там як, але ноги мої почувалися непогано. Цілком непогано, щоб тримати мене, хоч я й не знав, скільки часу минуло, відколи поламав їх; а в тому, що вони поламани, я був певен.

Тоді я сів. Це вартувало чималих зусиль, адже м'язи мої були виснажені до краю. За вікном панувала темрява, тільки в небі моргала

жменька голих зірок. Я підморгнув їм у відповідь і опустил ноги з ліжка.

Голова пішла обертом, але невдовзі це минуло, і я підвівся, тримаючись за поруччя в узголів'ї, та зробив перший крок.

Усе гаразд. Ноги тримають.

Так, теоретично я був у достатній формі, аби вшитися звідси.

Повернувшись у ліжко, розтягнувся на ньому і замислився. Мене то трусило, то кидало в піт. Приємні видива, і все таке інше...

Підгніло щось у Данськім королівстві...

Так, пригадалося, це була автомобільна аварія. Я сказав би навіть, м'ясорубка...

А потім відчинилися двері, впустивши у палату трохи світла, і крізь прикриті віями очні шпарини я побачив медсестру зі шприцом у руці.

Вона рушила до мого ліжка: широкі стегна, темне волосся, великі руки...

Коли медсестра підійшла, я підвівсь і сів.

— Доброго вечора! — сказав я.

— Е-е... доброго! — відповіла вона.

— Коли мене виписують? — поцікавивсь я.

— Треба запитати лікаря.

— То запитайте, — попросив я її.

— Засукайте, будь ласка, рукав.

— Дякую, але я не хочу.

— Мушу дати вам укол.

— Нічого ви не мусите. Він мені не потрібен.

— Мені здається, це вирішує лікар, а не ви.

— Приведіть його сюди, і нехай він це особисто мені скаже. А до його приходу я не дозволю вам колоти мене.

— Але ж у мене наказ...

— Ейхман¹ теж виконував чужі накази, й пригадайте, що з ним сталося, — і я повільно похитав головою.

— Чудово! — сказала вона. — Отже, я буду змушена доповісти про це...

— Зробіть таку ласку, — погодився я з нею, — і не забудьте сказати йому, що вранці я виписуюся. Це моє рішення.

— Але ж це неможливо! Ви не зможете навіть ходити... а крім того, у вас ушкодження внутрішніх органів...

— А це ми ще побачимо, — мовив я. — На добраніч.

¹ Адольф Ейхман (1906–1962) — німецький офіцер, гестапівець, відповідальний за масове знищення євреїв. На суді виправдовував свої дії тим, що виконував накази вищих чинів. Суд відхилив його виправдання, й Ейхмана засудили до смертної кари.

Вона вийшла, не сказавши ні слова у відповідь.

Тоді я знову ліг і продовжив міркувати. Дуже скидалося на те, що мене помістили до приватного закладу, а це означає, що хтось оплачує моє перебування тут. Але хто? Хтось із родичів? Ні. Друзі? Теж ні. Хто ж залишається? Вороги?

Я ще трохи подумав.

Безрезультатно.

Я не знав таких благодійників.

Раптом пригадалось, що я їхав гірською дорогою й опинився в озері разом із машиною. І це було все, що я пам'ятав.

Я був...

Напруживсь — і знову відчув, що пітнію.

Зрозумів, що не знаю, *хто* я такий!

Щоби не нудитися без діла, я сів і взявся розмотувати свої пов'язки. Під ними, схоже, все було гаразд, тому мене не полишала впевненість, що я роблю так, як треба. Я витягнув з узголів'я ліжка металевий прут і почав розламувати гіпс на правій нозі. Раптом виникло відчуття, що мушу чимскоріше забратися звідси і що на мене ще чекає якась справа.

Перевірів праву ногу. Вона була здорова.

Тоді розтросив гіпс на лівій нозі, встав з ліжка та підійшов до вмонтованої у стіну шафи.

Одягу там не було.

У коридорі залунали кроки. Я повернувся до ліжка, прикрив уламки гіпсу й розмотані бинти.

Двері в палату знову відчинилися.

Навколо мене спалахнуло світло, і я побачив на порозі здорованя у білому халаті, який тримав руку на вимикачі.

— Сестричка поскаржилася на вас. Як я маю це розуміти? — запитав чолов'яга.

До мене дійшло, що далі вдавати сплячого — безглуздо.

— Не знаю, — відповів йому я. — А в чому річ?

Він на кілька секунд збентеживсь, а потім насупивсь і сердито сказав:

— Пора робити укол.

— А ви — лікар? — поцікавивсь я.

— Ні, але мені наказано зробити вам укол.

— А я від нього відмовляюсь, і це моє законне право. Хіба вам не однаково?

— Ви цього не уникните, — він підвищив голос і, обігнувши ліжко, наблизився до мене зліва. Тільки тепер я побачив у нього в руці шприц.

Дуже підступним ударом я вцілив дюймів на чотири нижче того місця, де мала бути пряжка ременя, і чолов'ягу так пройняло, що він гепнувся на коліна.

— *** *****! — сказав здоровило по деякому часі.

— Ще раз до мене підійдеш, — пригрозив я йому, — всі ребра тобі полічу.

— Нічого, — прохрипів він, — з такими пацієнтами, як ви, ми теж уміємо давати раду.

Мені стало зрозуміло, що пора діяти.

— Де мій одяг? — запитав я.

— *** *****! — повторив здоров'як.

— Тоді, мабуть, скористаюся твоїм. Ану швидко роздягайся!

Коли він утретє вжив свою коронну фразу, я втратив терпець, кинув йому на голову простирадла і садонув через тканину металевим прутом.

Через якихось дві хвилини я вже стояв у всьому білому, як Мобі Дік і ванільне морозиво разом. Одне слово, гидота.

Запхавши чолов'ягу в шафу, виглянув у заґратоване вікно. Там, над шеренгою тополь, висів у небі старий місяць, колишучи на руках місяць-молодик. Блищала срібляста трава. Ніч іще сперечалась із сонцем, але день брав своє. Що ж то за місце? Жодної зачіпки, яка б допомогла відповісти на це запитання. Палата, в котрій мене тримали, була на третьому поверсі, а нижче та зліва, на першому поверсі, світився квадрат, що мав означати вікно, й за тим вікном ще досі хтось не спав.

Вийшовши з палати, я оглянув коридор. Ліворуч він упирався в стінку з теж заґратованим вікном, а обабіч його було четверо дверей — двох з кожного боку. За ними, напевне, такі самі палати, як моя. Наблизившись до вікна, я виглянув надвір. Той самий двір, такі самі дерева, та сама ніч — нічого нового. Тоді я пішов в інший бік.

Двері, двері, двері — й хоч би з-під одних сяйнула смужка світла. Єдине, що порушувало тишу, — це звук моїх кроків у завеликому взутті, що вільно теліпалося на ногах.

Наручний годинник нещасного здоровила показував п'яту годину сорок чотири хвилини. Металевий прут був запханий за пояс та прикритий медичним халатом, і при ходьбі боляче тер мені ногу. На стелі через кожних футів двадцять висіли плафони, з яких лилося світло либонь сорокаватних ламп.

Повернувши праворуч, я опинився на сходах, що вели вниз. Пішов по них. Сходи мали килимове покриття, і я ступав тихо, наче миша.

Другий поверх був точнісінькою копією третього — двері, двері без кінця й без краю, — і я став спускатися нижче.

Зійшовши на перший поверх, повернув праворуч, намащуючи поглядом двері, з-під яких пробивалося б світло.

Я знайшов їх майже в кінці коридору й, не постукавши, зайшов.

Якийсь тип у роззяцькованому купальному халаті сидів за великим блискучим столом і вивчав величезний гробсбук, що лежав перед ним. То була не палата для хворих. Цей чоловік різко звів на мене очі, які сяйнули неприязним блиском, й округлив губи; він явно хотів закричати, але, побачивши рішучий вираз на моєму обличчі, раптом передумав. Зірвався на ноги.

Зачинивши за собою двері, я підійшов до цього типа і сказав:

— Доброго ранку! Маєте серйозні проблеми...

Мабуть, людей завжди цікавитиме все, що стосується небезпек: зачекавши три секунди, поки я перетну кімнату, він запитав:

— Ви на що натякаєте?

— На те, що вам доведеться відповідати перед судом за ізолювання мене від людей і утримання в цьому стані, а ще — за посадовий злочин, бо за вашим розпорядженням накачували снодійним людину, яка цього зовсім не потребувала. У мене вже, мабуть, абстинентний синдром, тож не ручаюся за себе...

Чоловік розправив плечі.

— Забирайтеся звідси! — гаркнув він.

Побачивши на столі пачку цигарок, я взяв одну і сказав:

— А зараз присядьте й замовкніть. У мене є до вас розмова.

Він присів, але замовкати, схоже, й не думав.

— Ви порушите кілька правил, — попередив мене.

— От суд нехай і вирішує, хто з нас у чому винний, — відповів я. —

Мені потрібні мої особисті речі та одяг. Я виписуюся.

— Але ж у вашому стані...

— Вас забули запитати! Або речі на бочку, або будете пояснювати це в суді.

Він потягнувся до кнопки на столі, та я відкинув його руку.

— Швидко! — напосідав на нього. — На кнопку треба було натискати відразу, тільки-но я сюди зайшов. А зараз уже пізно.

— Містере Корі, ви були в надзвичайно важкому...

Корі?

— Я не лягав у вашу клініку — мене поклали, — сказав я, — а тепер хочу з неї виписатись, і побий мене грім, якщо я не вправі це зробити! От зараз ви мене й оформите... Ну, і чого ми чекаємо?

— Послухайте, та ж ви не в тих кондиціях, щоб так узяти й піти, — пручався він. — Я не можу вас відпустити. Зараз викличу чергового, щоби він довів вас до палати і поклав у ліжку.

— Навіть не намагайтеся! — попередив я. — Інакше відчуєте на собі мої кондиції. А зараз кілька запитань. Перше: хто поклав мене до вас, і друге: хто оплачує рахунки за моє лікування?

— Ну добре, — зітхнув чоловік, і його тоненькі рудуваті вуса опустились, як мишачі хвостики.

Він відчинив шухляду стола, засунув туди руку — і я приготувався.

Вибив з його рук ту штуку раніше, ніж він устиг зняти її із запобіжника: розкішний на вигляд автоматичний кольт 32-го калібру. Щодо зняття із запобіжника, то це зробив уже я, взявши пістолет. Наставив зброю на вусатого і сказав:

— А зараз ви відповісте на ще кілька моїх запитань. Бачу, вважаєте мене небезпечним. І це може виявитися правдою.

Він жалюгідно всміхнувся, узяв цигарку, прикурив, хоча саме цього не слід було робити, якщо намагався зобразити впевненість. Його руки тремтіли.

— Ну добре, Корі... якщо вам від того полегшає, — здався чолові'яга. — Сюди вас поклала ваша сестра.

«?» — подумав я. І запитав:

— Яка сестра?

— Евеліна, — пояснив вусатий.

Якась Евеліна. Ну що ж...

— Це просто смішно. Ми з Евеліною не бачилися купу років, — розвів руками. — Вона навіть не знала, що я в цих краях.

Він стенув плечима.

— Усе-таки...

— А де ж її шукати? Так хочеться до неї зателефонувати... — сказав я.

— Не ношу при собі її адреси.

— То подивіться.

Він підвівся, перетнув кабінет, зупинився біля шафи з теками, відчинив її і, порившись, дістав потрібну карточку.

На карточці я прочитав: «*п. Евеліна Фломель*»... Нью-йоркська адреса теж нічого мені не казала, однак я загнав її в пам'ять, так, про всяк випадок. Як впливло з карточки, мене звали Карл. Добре. Вже більше інформації.

Потім за пояс, поряд із прутом, я засунув пістолет, звісно, поставивши його на запобіжник.

— От і добре, — сказав я чоловікові. — То де мій одяг, і скільки ви мені заплатите?

— Ваш одяг знищений в аварії... І ще мушу вам сказати, що ваші ноги були стовідсотково зламані... а ліва навіть у двох місцях. Чесно кажучи, не розумію, як вам узагалі вдається стояти на них. Адже минуло лише два тижні...

— А на мені завжди все гоїться, як на собаці, — сказав я йому. — Так, а зараз про гроші...

— Які гроші?

— Відступні за те, що я не позиватимуся з вами за ваші протиправні дії і ще за дещо.

— Послухайте, це смішно!

— Що ж тут смішного? Тисяча готівкою, просто зараз, — і наша суперечка залагоджена.

— Навіть слухати про це не хочу!

— Раджу вам усе добре обміркувати. Виграєте ви чи програєте, подумайте, якої слави заживе ваш заклад, якщо матеріали досудового розслідування — авжеж, не без моєї допомоги, — стануть загальним надбанням. Я неодмінно зв'яжуся з Асоціацією лікарів, редакціями газет, і ще...

— Шантаж, — махнув рукою вусатий. — Тільки дарма стараетесь, я вам так просто не піддамся.

— Або платіть тепер, або заплатите згодом, за рішенням суду, — сказав я. — Мені однаково. Але тепер вам було б дешевше.

Якщо вусань розкошелиться, тоді я знатиму напевне: мій здогад правильний і щось у цій справі нечисто.

Він витрищався на мене... навіть не знаю, скільки часу.

Нарешті...

— Не маю тут тисячі, — сказав він.

— Ваша сума? — уточнив я.

Чергова пауза.

— Це грабіж серед білого дня, — витиснув він.

— Ні, чоловіче, це звичайна обуродка, я продаю — ви платите. Ваша сума?

— Думаю, у мене в сейфі набереться сотень п'ять.

— Діставайте.

Обстеживши нутро маленького стінного сейфа, вусатий повідомив мені, що там є чотириста тридцять; я його не перевіряв, бо не хотілося залишати відбитки пальців. Він передав мені банкноти, і я запхнув їх у бокову кишеню.

— А зараз я хочу замовити таксі. В яку компанію тут легше дотелефонуватися?

Він назвав, я перевірів цей номер за довідником, а заодно і з'ясував, що ми — десь на півночі штату Нью-Йорк.

Наказав йому набрати номер і замовити таксі: як називалося це місце, я не знав, а показувати перед ним, що у мене прогалини в пам'яті, мені аж ніяк не хотілося. До слова, коли зривав із себе пов'язки ще там, у палаті, голова моя теж була забинтована.

Під час розмови вусатого телефоном я зауважив, як він називає це місце: то була Грінвудська приватна клініка.

Я загасив сигарету, дістав з пачки іншу й опустився у коричневе шкіряне крісло біля книжкової шафи, чим зменшив навантаження на ноги, мабуть, на кілька сотень фунтів.

— Зараз ми чекаємо тут, а потім проведесте мене до дверей, — сказав я чолов'язі.

Більше від нього я не почув жодного слова.

2

Була вже майже восьма ранку, коли таксі зупинилося за моїм бажанням на перехресті в найближчому місті. Я розплатився з таксистом та ще хвилин із двадцять ішов. Потім відчинив двері в якусь забігайлівку, знайшов там затишний куточок і замовив собі на сніданок склянку соку, пару яєць, тост, бекон та три горнятка кави. Бекон був жирний, аж сочився.

Не менше години розправлявся зі сніданком, а тоді пішов далі. Відшукав магазин одягу і простовбичив під ним до о пів на десяту — до його відкриття.

Там купив штани, три спортивні сорочки, пояс, дещо зі спідньої білизни і пару туфель. Також узяв носовик, гаманець та гребінчик.

Далі я знайшов автостанцію і сів в автобус до Нью-Йорка. Жодна жива душа не намагалася мене зупинити. Схоже, людям не було ніякого діла до моєї персони.

Уже в автобусі, споглядаючи за вікном сільські красоти, де свіжий вітерець під холодним синім небом тріпав осінні краєвиди, я почав збивати докупи те, що знав про себе і про своє становище.

Отже, з волі Евеліни Фломель, як звали мою сестричку, я був зареєстрований у Грінвуді під ім'ям Карла Корі. Трапилося це після аварії, що сталася п'ятнадцять днів тому (плюс-мінус день-два). Тоді мені добряче потовкло кістки, але нині від тих переломів залишився хіба тільки спогад. Ніякої сестри Евеліни я не пам'ятав. Грінвудський персонал одержав розпорядження тримати мене непритомним, коли ж я вирвався з їхніх лап і став лякати їх законом, на них це подіяло. Що ж, чудово! Виходить, хтось мене боявся і, думаю, небезпідставно. Отже, треба гнути цю лінію далі, чого б воно мені не вартувало.

Я подумки повернувся до аварії і міркував про неї, допоки від думок не заболіла голова. Це не була аварія. Таке в мене склалося враження, хоча й не знав, чому. Проте я докопаюся до істини, і тоді комусь буде непереливки. Дуже-дуже непереливки! Десь у глибинах

мого ества спалахнув, розгоряючись, гнів — жорстокий, страшний. Досі кожен, хто бажав мені зла чи намагався використати мене, отримував по заслугі, тож і той, хто заварив цю кашу, хай би ким він був, також заплатить. У мене виникло непоборне бажання вбити, стерти на порох кожного, причетного до пригоди; я знав, що відчуваю це не вперше, і ще пам'ятав, що колись, у минулому, мені доводилося переживати щось подібне. До того ж, уже не раз.

Знову повернувшись до вікна, я дививсь, як падає з дерев змертвіле листя.

Діставшись до Великого Яблука, я поголивсь і підстригся в найближчій циркульні, а потім зайшов до чоловічої вбиральні й змінив на собі майку та сорочку: терпіти не можу волосся, що залишається на одязі після стрижки. Праву кишеню моєї куртки відтягував кольт 32-го калібру, який належав ґрінвудському безіменному персонажеві. Якщо хтось із Ґрінвуда або моя сестричка не тягнутимуть kota за хвіст і оголосять мене в розшук, боюся, той факт, що порушую Акт Саллівана¹, лише додасть мені проблем. Та хай там як, але вирішив залишити зброю при собі. Нехай вони спочатку знайдуть мене, а крім того, потрібно було зважити всі «за» і «проти». Я нашвидку пообідав, тоді з годину катався на метро і на міських автобусах, опісля взяв таксі та поїхав у Вестчестер, де, якщо вірити картці, що показав вусатий, мешкала Евелін, яка нібито була мені сестрою і могла (принаймні я на це сподівався) заповнити прогалини в моїй пам'яті.

Ще до приїзду вирішив, якої лінії дотримуватимуся.

Коли постукав у двері великого старовинного особняка, мені відчинили, і за наступні пів хвилини я остаточно визначився з тим, що казатиму. Деталі обміркував, ступаючи довгою вихлястою під'їзною алеєю, що була посипана білою рінню і звивалася між темними дубами та світлими кленами. Листя шурхотіло під ногами, вітер проникав за піднятий комір куртки і холодив свіжогоголену шию. Запах тоніку для волосся перемішавсь із землистим духом стін, оповитих плющем, що цілком укрит стару цегляну кладку. Мене не полишало відчуття: це місце мені відоме. Хоча я сумнівався, що бував тут раніше.

Коли постукав, відповіло відлуння.

Я чекав, запхнувши руки у кишені.

Коли двері відчинились, я усміхнувся і кивнув рябій від родимок покоївці зі смуглявим обличчям та пуерто-ріканським акцентом.

— Вам кого? — запитала вона.

¹ Акт Саллівана (або закон Саллівана) — закон, що діє на території штату Нью-Йорк від 1911 р. і забороняє володіння вогнепальною зброєю без відповідного дозволу. Названий так на честь нью-йоркського конгресмена Тімоті Саллівана.

- Хочу бачити міс Евеліну Фломель.
- А хто її запитує?
- Її брат Карл.
- О, заходьте, будь ласка! — запросила вона.

Підлога в передпокої була вимощена крихтливою плиткою оранжево-рожевої та бірюзової барв, на стінах — панелі з червоного дерева. Ліворуч од себе побачив решітчасту перегородку, що ділила кімнату надвоє, а перед нею, в довгастому горщиківі, росло щось зелене, з великими, як лопухи, листками. Жовте світло сіялося зі скляного, покритого емаллю куба, що висів на стелі.

Дівчина кудись пішла, і я роззирнувся, шукаючи хоча б щось, із чим був би знайомий.

Нічого.

Тоді вирішив просто чекати.

Незабаром покоївка повернулася, всміхнулася і, легенько кивнувши, сказала:

- Ідіть за мною, будь ласка. Вона чекає вас у бібліотеці.

І я пішов. Ми піднялися на три сходових марші, потім пішли коридором, проминули зачинені двері — одні, другі... Треті ліворуч були відчинені, й вона показала, щоб я йшов туди. Ступивши на поріг, зупинився.

Як і в будь-якій бібліотеці, тут було повно книг. На стінах висіли три полотна, два — з буколічними пейзажами, а на третьому красувалося лагідне море. Підлогу застеляв товстий зелений килим. Біля просторого письмового стола стояв великий глобус, повернутий до мене африканським континентом, а за ними було широченне, на всю стіну, восьмисекційне вікно. Однак не це примусило мене зупинитися.

На жінці, яка сиділа за столом, була аквамаринова сукня зі широким коміром та гострим вирізом; довгі пасма темного волосся звивалися буклями і кольором нагадували щось середнє між хмарами в призахідному небі й краєм свічкового полум'я у нічній кімнаті; очі її, прикриті окулярами, в яких (чомусь я був у цьому впевнений) вона не мала жодної потреби, були (звідкись також знав і це) сині-сині, як озеро Ері о третій годині погожого літнього дня; насичений колір туго вигнутих в усмішці губ доповнював її вогнисті локони. Та хай там як, не це примусило мене зупинитися.

Я знав її, звідкись її знав, хоча й не міг сказати, звідки.

Розтягнувши губи в усмішці, я підійшов.

- Привіт! — сказав.

— Присядь, будь ласка, — припросила вона і показала на оранжевий стілець із високою спинкою й масивними бильцями, що помітно

виділявся на загальному фоні та був вигнутий так, як вигнув би його я, перш ніж із насолодою розкинутися на ньому.

Я всівся, вона уважно подивилася на мене.

— Рада бачити, що ти вже оклигав.

— І я радий тебе бачити. Як поживаєш?

— Дякую, непогано. Сказати по правді, не сподівалася, що побачу тебе тут...

— Знаю, — збрехав, — однак я тут, і хочу сказати спасибі за сестринську турботу та догляд.

Говорив я з іронічними нотками, навмисно, щоби бачити, як вона сприйме мої слова.

До кімнати зайшов величезний собака — ірландський вовкодав — і розвалився перед столом. За ним з'явився другий, він двічі обійшов навколо глобуса й теж розлігся на підлозі.

— Пусте, — відказала вона, — підхоплюючи іронічний тон. — Як я могла не подбати про тебе? А якби була на твоєму місці, то їздила б обережніше.

— Обіцяю, — запевнив я, — надалі саме так і робитиму. — Ще не осмислив, що за гру затіяв, та оскільки вона не второпала, що я чогось не знаю, то треба вивудити з неї все, що вдасться. — Я подумав: може, тобі цікаво, в якому я стані, от і приїхав сюди.

— Може, й цікаво... Ти вже їв?

— Перекусив, кілька годин тому, — відповів я.

Вона подзвонила служниці й, коли та прийшла, загадала принести чогось поїсти.

— Я передбачала, що ти втечеш із Грінвуда, тільки-но станеш на ноги, — зізналася вона, — але не думала, що це буде так скоро, й звісно ж, гадки не мала, що прибуду до мене.

— Знаю, — кивнув, — тому я й тут.

Вона пригостила мене сигаретою, я взяв одну, дав прикурити їй, сам прикурив.

— Ти завжди був непередбачуваний, — нарешті продовжила вона. — В минулому ця риса тебе частенько рятувала, та нині я б на неї не покладалася.

— І що ж ти хочеш цим сказати? — запитав я.

— Надто високі ставки, аби блефувати, а я так розумію, саме цим ти намагаєшся займатись, якщо наважився з'явитися тут. Я завжди була в захваті від твоєї відваги, але ж, Корвіне, не будь дурнем! Ти знаєш увесь розклад.

Корвін? Занотуємо це у ту саму колонку, що й *Корі*.

— Може, знаю, а може, й ні, — протягнув я. — Не забувай, що я був поза грою.

— Хочеш сказати, що ти ще нікого не бачив?

— Так, принаймні відколи спритомнів.

Вона схилила голову набік і звузила прекрасні очі.

— Дідько тебе знає, — сказала, — але нехай. Припустімо, що це чиста правда. Хтозна, може, все так, як ти кажеш. Може. Припустімо, що я в це повірила — поки що. Тоді ти, радше, вже придумав якусь хитрість і закрився від удару. Ану, дай вгадаю, як.

Я затягнувся сигарекою, сподіваючись почути ще щось. Але вона мовчала, тож вирішив скористатися перевагою, котру нібито здобув у цій грі, якої не розумів, і де грали гравці, котрих не знав, а на кону стояли ставки, про які не відав ні сном ні духом.

— Той факт, що я тут, уже про щось свідчить, — сказав я.

— Так, — підтвердила вона, — я це бачу. Але ти у нас хлопець кмітливий, тому це може свідчити про що завгодно. Почекаємо, а там побачимо.

Чого чекати? І що побачимо? Або кого?

Опісля служниця принесла біфштекси, кухоль пива, і на певний час це звільнило мене від потреби ходити околясом і вдавати, ніби мені відоме те, чого не знає Евеліна Фломель. Біфштекс був чудовий, рожевий усередині, соковитий, я жадібно хрумтів шойно підсмаженими хлібцями й запивав це все великими ковтками пива. Вона відрізала маленькі шматочки від біфштекса і посміювалася, спостерігаючи, як я лигаю їжу та питво.

— А знаєш, Корвіне, мені подобається, з яким завзяттям ти поглинаєш життя. І це — одна з причин, чому дуже не хочу, щоб ти з ним розлучився.

— Я теж, — промимрив я з набитим ротом.

Я їв та міркував про неї. І бачив її в дуже декольтованій сукні зеленого, як море, кольору, пишній унизу. Звуки музики, танці, лунали чийсь голоси за спиною... На мені був чорний зі сріблом костюм і ще... Раптом видіння щезло. Проте я знав, що це не гра уяви, а реальний спогад, і подумки лайнувся, що шматочки пам'яті не вкладаються в єдине ціле. Цікаво, що ж казала та, у зеленій сукні, мені, в чорному зі сріблом, того вечора під супровід музики, танців і голосів?

Узявши глечик, підлив пива їй, собі й вирішив перевірити це видіння.

— Мені пригадався вечір, — почав, — коли ти була вся в зеленому, а я — у своїх кольорах. Як тоді було гарно, і музика...

Легенький смуток промайнув її обличчям, щоки розгладилися.

— Так, — підтвердила вона. — Гарні були часи, що й казати... То ти справді нікого не бачив?

— Слово честі! — запевнив я, не дуже переймаючись, заради чого легковажу честю.

— Відтоді справи набагато погіршилися, — повідомила вона, — а в Тінях стало стільки жахів, що тобі й не снилося...

— І?.. — не відступав я.

— Його проблеми як були, так і залишилися, — закінчила вона.

— Угу...

— Так, — вела Евеліна далі, — і він захоче знати, на чий бік ти схилиєшся...

— Ні на чий, — поспіхом запевнив я.

— Тобто, ти хочеш сказати...

— Поки що, — уточнив я, мабуть, теж трохи покvapно, бо її очі не просто поширшали — вони стали безмірно широкими. — Принаймні поки не побачу всієї картини, — додав, хоча й близько не знав, про що йдеться.

— Угу...

Ми доїли біфштекси та випили пиво, а дві кістки, що залишилися від трапези, віддали псам.

Потім пили каву, і в мені ворухнулося ніби якесь братерське почуття, але я його приглушив.

— А що ж усі решта? — запитав. Означати моє запитання могло що завгодно, однак не викликало жодної підозри.

Якусь мить боявся, що Евеліна поцікавиться, що ж я мав на увазі. Але вона не поцікавилася. Натомість відхилилася на спинку стільця, втупилась очима у стелю і мовила:

— Усе як завжди, якихось новин не чути. Можливо, твоя тактика — наймудріша. Мені це теж до вподоби. Але ж слава, величність — та хіба таке можна забути!..

Я опустил очі, бо не ручався, що у них було написано потрібне мені, й відповів:

— Не можна. Жодним чином не можна.

Довгенько панувала ніякова тиша, після чого Евеліна запитала:

— Ти мене ненавидиш?

— Звісно ж, ні, — відповів. — Хіба я на таке здатний... після всього, що було?

Схоже, моя відповідь її задовольнила, і вона всміхнулася, сяйнувши білосніжними зубами.

— Добре... і спасибі тобі, — мовила Евеліна. — Що б там про тебе не казали, ти джентльмен.

Я вклонився, вдаючи запобігливу усмішку.

— Ви закрутите мені голову...

— Ну, — сказала вона, — з урахуванням шойно сказаного, це мало-ймовірно.

І мені стало незатишно.

Лють моя клекотала, тож я подумав: а чи знає вона, кому ця лють призначена? Страх як хотілося запитати про це навпростець, але я придушив недоречне бажання.

— Ну, і що робитимеш далі? — нарешті поцікавилася вона. Викручуватися не випадало, і я відповів:

— Ти мені, звісно, не віриш...

— А як ми можемо тобі повірити?

Я відзначив про себе це «ми».

— Ну, гаразд. Тепер, цієї хвилини, я б не проти скористатися твоєю гостинністю. Залюбки погостюю тут, та й тобі буде легше наглядати за мною.

— А потім?

— Потім? Поживемо — побачимо.

— Розумно, — оцінила вона, — дуже розумно. Плюс ти штовхаєш мене у дуже незручне становище. — (Я сказав це тому, що не мав куди йти, а грошей, роздобутих шантажем, надовго не вистачить.) — Ну звісно ж, можеш залишитись у мене. Тільки дозволь, я тебе попереджу, — її пальці взяли за річ, що висіла в неї на ланцюжку і попервах здалася мені своєрідним кулоном. — То — ультразвуковий свисток для собак. Оці песики, Спалах та Грім, мають ще чотирьох братів, усі шестеро навчені поводитися з нехорошими людьми, і кожен собака озивається на мій свисток. Тому не надумай потикатися кудись туди, де тобі не будуть раді. Один-два сигнали — і навіть ти спасуєш перед ними. Для тебе ж не секрет, що через цю породу в Ірландії не залишилося жодного вовка...

— Знаю, — погодився я, відзначаючи подумки, що й справді це знав.

— Так, — провадила вона, — Еріку сподобається те, що ти — мій гість. Коли він це знатиме, то нарешті дасть тобі спокій, якого ти так домагаєшся, *n'est-ce pas!*?

— *Oui!*, — сказав я.

Ерік! Це було вже щось! Колись я знав якогось Еріка, і цей факт певним чином грав не останню роль у моєму житті. Щоправда, вже давненько. Але той Ерік, якого я знав, і досі увивається навколо мене, й це також суттєво.

Але чому?

Я його ненавидів, і то було єдиною причиною. Ненавидів цілком достатньо, щоб намислити вбити його. Хтозна, може, я і намагався це зробити.

Окрім того, між нами був якийсь зв'язок, я знав.

¹ Правда ж? (*Фр.*)

² Так (*фр.*).

Родинні узи?

Так, саме вони. Ні він, ні я не були в захваті від того, що доводилося братами один одному... Помалу я пригадував.

Великий, міцно збитий Ерік, з вологою закучерявленою бородою, з очима — такими самими, як у Евеліні!

Мене заповонила нова хвиля спогадів, кров запульсувала в скронях, а зашийок раптом став гарячим.

Жоден рух на моєму обличчі не видав цього, коли я зрозумів: Евеліна — справді моя рідна сестра! Натомість примусив себе затягнутися сигаретою та відсorbнуv ще трохи пива. Тільки ім'я її було точно не Евеліна. Що ж, вирішив я, треба бути дуже обережним. А при звертанні до неї слід уникати будь-яких імен, поки не пригадаю справжнього.

А що ж тоді я? І що ж це за така круговерть, де все крутиться навколо мене?

І раптом осяяло: цей Ерік мав певний стосунок до моєї аварії! Для мене вона мала стати фатальною, однак я залишився живий. То він чи не він? Він, казали мої відчуття. Це мав бути Ерік. А Евеліна була з ним у зв'язці, платила Грінвуду, щоби там тримали мене в комі. Так, це краще, ніж бути мерцем, але все ж таки...

До мене починало доходити, що я, прийшовши до Евеліни, цілком добровільно віддався Ерікові в руки, і якщо залишатися тут і надалі, стану його бранцем та не зможу захистити себе від нового удару.

Але ж вона натякнула, що, поки гостюватиму в неї, він мене не зачепить. Я замислився. Не можна вірити тільки словам, треба бачити, що за ними. І слід постійно залишатися насторожі. А може, буде краще, якщо я за першої нагоди вшиюся звідси, і нехай моя пам'ять прокидається поступово.

Однак мене пекло нестерпне почуття нагальності. Мав якнайшвидше докопатися до суті, а потім перейти до дій. Думати про щось інше я просто не міг. Якщо ціною за повернення пам'яті має стати нова небезпека, якщо чекання слухної години може обернутися несподіваним поворотом, що ж, нехай буде так! І я вирішив, що залишуся тут.

— ...а ще пригадую, — казала Евеліна, і до мене дійшло, що вона говорить, а я її навіть не слухаю. Мабуть, сестра не стільки говорила, скільки думала вголос, і я не конче мав щось відповідати, а крім того, мені вистачало й своєї гризоти.

— А ще пригадую той день, коли ти почав перемагати Джуліана в його улюбленій грі, а він жбурнув у тебе келих з вином і брудно вилаявся. Але приз дістався тобі. А потім Джуліан раптом злякався, що зайшов так далеко. Ти ж тоді засміявся, й опісля ви з ним випили

по келихові вина. Думаю, він після того вибрику почувався дуже зле, адже зазвичай такий розважливий, і ще вважаю, що він того дня заздирив тобі. Пригадуєш? На моє переконання, відтоді Джуліан у тебе запозичив — не змавпував, а саме запозичив — чимало всіляких манер. Але я все одно його ненавиджу і сподіваюся, кінець його не за горами. У мене відчуття, що ми...

Джуліан, Джуліан. Джуліан. І так, і ні. Якась гра... я когось зачіпаю... величезна пробоїна у самовладанні, про яке вже переповідали легенди. *Так* — ситуація нібито й справді знайома; *ні* — я не міг достеменно сказати, що її спричинило.

— А Каїн!.. Як ти його обдурив! Знаєш, він тебе дотепер ненавидить...

Я зробив висновок, що згадані особи мене не особливо люблять.

До того ж, ім'я Каїна було теж нібито знайомим. Дуже знайомим. Ерік, Джуліан, Каїн, Корвін.

Імена, мов ті рибки в акваріумі, плавали у моїй голові; мені навіть здалося, що їх більше, ніж можу втримати.

— Це було так давно... — вимовив мимохіть, і, схоже, не помилився.

— Корвіне, — сказала Евеліна, — давай начистоту. Тобі потрібно більше, ніж просто безпека, я це знаю. І ти ще маєш досить сил, аби в тебе щось вигоріло, але за умови, що правильно скористаєшся ситуацією. Не знаю твоїх думок, але, може, ми укладемо з Еріком угоду?

Цього разу то було явно інше «*ми*». Евеліна вже мала якісь міркування стосовно моєї цінності, незалежно від того, як складуться обставини. Я бачив, що вона не проти скористатися нагодою й отримати якусь преференцію. Тож я всміхнувся, ледь-ледь.

— То ти заради цього тут? — не вгавала вона. — Маєш пропозицію для Еріка, а щоб її втілити, тобі потрібен посередник, так?

— Можливо, — сказав я. — Але спочатку мушу зважити всі «за» і «проти». Не забувай, я тільки-но одужав, тому робіти — непочатий край. Коли ж побачу, що інтереси Еріка не суперечать моїм життєвим інтересам, маю перебувати в такому місці, де можна діяти швидко та рішуче.

— Будь обережним, — сказала вона. — Ти ж знаєш, що я переповім йому кожне твоє слово.

— Авжеж, — озвався я, хоча нічого не знав, й одразу ж перейшов у наступ: — Якщо тільки твої інтереси не співпадуть з моїми...

Її брови зсунулися ближче, й між ними пролягли тоненькі зморшки.

— Звідки мені знати, що ти пропонуєш?

— Нічого не пропоную. Поки що, — уточнив я. — Просто граю з тобою відверто і чесно кажу тобі, що не знаю. Не впевнений, що мені дуже хочеться домовлятися з Еріком. А зрештою... — я зробив виразну паузу, бо не знав, що говорити їй далі, а сказати сестрі щось ще таки не завадило б. — У тебе є якась альтернатива?

Вона раптом підвелася, вхопила свисток.

— Блейз! Як могла забути!

— Сядь, — заспокоїв я її, — і не будь смішною. Невже гадаєш, що я з власної волі прийшов би сюди, став би, скажу так, твоїм заручником, аби слухати фантазії про Блейза?

Вона розслабилася, може, навіть трохи обм'якла, потім знову опустилася на стілець.

— Мабуть, ні, — мовила нарешті, — але знаю: ти — гравець за вдачею, і ще знаю, що тобі не можна довіряти. Якщо ти прийшов сюди, щоб спекатися свого прихильника, то шкурка вичинки не варта. Я не настільки поважна фігура у цій вашій грі. Та ти й сам уже мав би це знати. Крім того, мені завжди здавалося, що ти досить прихильний до мене. Принаймні був.

— І був, і є, — запевнив я її, — тому нехай тебе це не турбує, чуєш? От одного не втямлю: навіщо ти ще й Блейза приплела сюди?

Ну ж бо, давай, ковтни наживку! Мені ще стільки всього треба дізнатися!

— Ага! То він таки достукався до тебе?

— Не хотів би про таке говорити, — відповів я, сподіваючись, що це дасть мені якісь козири. Ситуація з Блейзом ледь-ледь прояснилась. — Якби він до мене достукався, я відповів би йому те самісіньке, що сказав би Еріку: «Мені треба подумати».

— Блейз, — повторила вона.

«Блейз, — мовив я подумки, — Блейз. Ти мені подобаєшся. Не пам'ятаю, чому, і знаю, є причини, чому ти не мав би подобатись, але ти мені подобаєшся. Це знаю напевне».

Ми ще трохи посиділи, і я відчув дику втому, але не хотів цього показувати. Маю бути сильним. Я знав, що маю бути сильним.

Потім усміхнувся й сказав:

— Непогана в тебе тут бібліотека.

— Дякую, — відказала Евеліна. — Блейз... — по деякому часі повторила вона, задумавшись. — Ти справді вважаєш, що він має шанс?

Я знизав плечима.

— Хтозна? Якщо це хтось і знає, то точно не я. Може, він знає відповідь? А може, й не знає.

Від подиву Евеліні відвисла щелепа й округлились очі. Вона запитально подивилася на мене.

— Не знає? — перепитала. — Тобто, хочеш сказати, що й сам можеш спробувати?

Я засміявся, намагаючись хоч так приглушити її почуття.

— Не будь дурною, — мовив, урвавши сміх. — Чому зразу я?

Однак слова її вже вдарили по туго напнутій струні десь у найглибших закомарках моєї душі. «Чом би й ні!» — на повну силу бриніла струна.

І раптом мені стало страшно.

Однак коли я спростував її здогад (а може, й не здогад, а щось зовсім інше), Евеліні неначе полегшало. Заспокоївшись, вона всміхнулася і показала рукою на вмонтований у стіну, ліворуч од мене, невеличкий бар.

— Я б не відмовилася від ковтка «Ірландського туману»¹, — сказала вона.

— Коли такі справи, то я теж не відмовлюся, — сказав я і, підвівшись, наповнив лікером дві чарки. — А знаєш, — додав, знову вмовившись на стільці, — приємно сидіти з тобою отак, навіть якщо недовго. Стільки всього спливає у пам'яті...

Вона всміхнулася, від чого стала дуже гарною.

— Твоя правда, — сказала, пригубивши лікеру. — Почуваюся з тобою так, ніби ми й справді в Амбері.

Моя чарка ледь не випала з рук.

Амбер! Від цього слова спину як блискавичним розрядом пронизало!

Евеліна заплакала, і я, підвівшись, заспокоїливо обняв її за плечі.

— Не треба сліз, дівчинко. Не треба. Коли ти плачеш, мені теж так сумно!..

Амбер! Оце було вже щось — щось магнетичне, надпотужне!

— Побачиш, буде свято й на нашій вулиці, — сказав я лагідно.

— Ти справді в це віриш?

— Аякже! — відповів я гучно. — Так, я у це вірю!

— Ненормальний, — сказала вона. — Напевне, саме тому з-поміж усіх братів я найбільше любила тебе. Вірю майже в усі твої нісенітниці, хоча й знаю, що ти — ненормальний.

Евеліна ще трохи порюмсала і нарешті вгамувалася.

¹ «Ірландський туман», або «Айрїш Міст» (англ. «Irish Mist») — лікер преміум-класу, який виробляють у Дубліні (Ірландія). Готують з двох видів меду — коношинного та вересового, а також особливого екстракту з трав. Вважається, що подібний напій побутовував у Ірландії ще в V столітті н. е., і легенда розповідає, що він мав назву «Вересовий мед». Секрет напою був утрачений наприкінці XVII ст. та віднайдений цілком випадково у старовинному рукописі. А в середині XX ст. на основі знайденого рецепта створили «Ірландський туман».

— Корвіне, — сказала, — якщо в тебе все вигорить... не знаю, як, але якщо за допомогою Тіней усе влаштується так, що ти виграєш... не забудеш тоді Флорімель — свою меншу сестричку?

— Не забуду, — пообіцяв, уже знаючи, як її звати. — Авжеж, я пам'ятатиму про тебе.

— Дякую. А Ерікові я розповім лише найголовніше, про Блейза і найостанніші мої підозри навіть словом не обмовлюся.

— Дякую тобі, Флоро.

— І все-таки не вірю тобі, ні на йоту не вірю, — додала. — Про це теж пам'ятай.

— Ну, це мені й так зрозуміло.

Потім вона наказала служниці відвести мене до моєї кімнати, як так-сяк роздягнувся, впав у ліжко як підкошений і проспав одинадцять годин поспіль.

3

Уранці я не знайшов у будинку ні Флори, ні навіть записки від неї. Служниця накрила мені стіл на кухні й пішла в своїх справах. Бажання щось вивідати в цієї жінки я придушив у зародку: по-перше, вона могла не знати того, що мене цікавило, або ж могла знати, але не сказати мені; а по-друге, якщо почну доправлятися, вона відразу ж повідомить Флору, який зацікавлений у неї брат. І з огляду на те, що зараз я владарював у цьому домі, вирішив, що треба повернутися в бібліотеку й подивитися, чи можна там щось з'ясувати. Крім того, люблю бібліотеки. Мені стає затишно і спокійно в оточенні стін, заставлених прекрасними й мудрими словами. Почуваюся краще завжди, коли доводиться стикатися з тим, що стримує темні засади.

Невідь звідки узявся чи то Грім, чи то Спалах, чи ще хтось із їхньої швори й на прямих ногах пішов коридором за мною, на ходу приношуючись до мого запаху. Я спробував подружитися з тим псом, але з таким самим успіхом міг би говорити компліменти дорожньому регулювальникові, який дає сигнал з'їхати з проїжджої частини. Дорогою я зазирнув у ще кілька кімнат, та це були найзвичайнісінькі, нічим не примітні приміщення.

Нарешті зайшов до книгозбірні. З глобуса, як і вчора, на мене дивилась Африка. Зачинивши за собою двері, щоб не впустити собак, почав ходити по кімнаті, читаючи назви книг на полицях.

— Вони женуться за мною. Скоро будуть тут.

Флора приглушено зойкнула, та ми на цей звук і вухом не повели.

— Хто? — поцікавивсь я.

— Люди з інших Тіней, — пояснив Рендом. — Ні хто вони, ні хто послав їх, не знаю. Цих людей четверо чи п'ятеро, а може, й шестеро. Вони були зі мною в літаку. Я добирався літаком. Вони з'явилися поблизу Денвера. Я кілька разів змінював напрям польоту, щоб відірватися від них, та це нічого не дало. А сильно відхилятися від курсу не хотів. У Мангеттені відірвався від них, але знайти мене — справа техніки. Гадаю, невдовзі вони будуть тут.

— І хто їх послав, ти, звичайно, не знаєш? — уточнив я.

Він на мить збентежився.

— Ну, думаю, це точно хтось із нашої сім'ї. Може, Блейз, може, Джуліан, може, Каїн. Може, навіть ти, щоб загнати мене сюди. Хоча ні, не думаю. Це ж був не ти, чи не так?

— Боюся, що ні, — сказав я. — Серйозні типи?

Рендом понизав плечима.

— Якби їх було двоє-трьох, я б ризикнув улаштувати засідку. Але проти такої юрми...

Сам він був чоловік невеликий — п'ять футів шість дюймів заввишки, а ваги мав фунтів сто тридцять п'ять. Але, коли Рендом казав, що міг би впоратись із двома-трьома здорованями, в мене й гадки не було не вірити його словам. І раптом я подумав: якщо він — мій брат, то наскільки я сильний фізично? Правду кажучи, якогось браку сили не відчував. Знав, що легко і без остраху можу вийти на чесний двобій із будь-якою людиною. Цікаво, скільки в мені сили?

Раптом зрозумів, що зараз матиму чудову нагоду це з'ясувати.

У вхідні двері хтось постукав.

— І що нам робити? — запитала Флора.

Рендом засміявся, розпустив краватку, кинув її поверх пальта, покладеного на стіл. Тоді зняв піджак і роззирнувся по кімнаті. Очі його спинилися на шаблі, він кинувся до протилежної стіни, й уже за мить його рука стискала зброю. Я намацав у своїй кишені важкий кольт і зняв пістолет із запобіжника.

— Що нам робити? — перепитав Рендом. — Вони дісталися до входу. А отже, зможуть увійти. Сестро, коли ти останній раз билася?

— Уже й не пригадую... — сказала Флора.

— Чим швидше пригадаєш, як це робиться, тим краще, — кивнув Рендом, — тому що часу маємо обмаль. Готовий битись об заклад, їхніми діями хтось керує. Але нас трое, а їх більше від сили вдвоє. То чого нам боятися?

— Ми не знаємо, хто вони такі, — заперечила Флора.